

Arrest

nr. 234 262 van 19 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 1 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 18 juni 2018 en heeft er zich vluchteling verklaard op 22 juni 2018.

1.2. Op 21 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdend niet-ontvankelijk verzoek (eerste land van asiel). Deze beslissing werd op 22 januari 2109 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Chinese nationaliteit, bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit het dorp Muti, gelegen in de gemeente Danbang van het Batang district, provincie Sichuan. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent boeddhist, sekte gelukpa. U bent in Tibet nooit naar school gegaan. Toen u nog erg jong was overleed uw moeder. U hebt steeds uw vader geholpen in de landbouw. U plukte ook jaarlijks yartsagumbu. Eind 2012 stak u clandestien de grens tussen China en Nepal over via de bergen. U wilde een kort bezoek aan India brengen om er een onderricht van de Dalai Lama tijdens een kalachakra bij te wonen en een audiëntie bij de Dalai Lama te hebben. U was van plan nadien terug te keren naar Tibet. U ging eerst naar Lhasa waar u familie wonen hebt. In Lhasa bekwam u een tongxingzheng of Chinees reisdocument om in het binnenland te kunnen reizen. In het bezit van uw tongxingzheng ging u naar Dram (Zhangmu). Vervolgens stak u te voet en over een rivier de grens met Nepal over. U meldde zich in het opvangcentrum voor Tibetaanse vluchtelingen of nelenkhang te Kathmandu. U kreeg daar een document en reisde legaal door naar Delhi in India. In ruil voor dit document dat u verkregen had in Kathmandu, werd u een Registration Certificate of RC uitgereikt in India. U ging een jaar naar school in de Tibetan Transit School te Dharamasala. U had moeilijkheden met studeren en stopte uw opleiding. U bleef in Dharamsala wonen, maar had moeite met het dagelijkse leven in India. U kende immers de taal van het land niet, vond moeilijk werk en kon niet in uw levensonderhoud voorzien. U kreeg financiële hulp van uw familie in Tibet. U wilde graag terugkeren naar Tibet, maar uw familie raadde dit af uit angst voor de reactie van de Chinese overheid. De Chinese overheid zette uw familie onder druk dat u uit India moest terugkeren naar Tibet, maar uw familie vreesde enkel dat u zou worden gearresteerd en gedetineerd. In India werd u nooit bedreigd. U kende er geen moeilijkheden met de Indiase overheid noch met Indiase inwoners. U hebt nooit gewerkt in India. U nam er deel aan betogingen tegen het Chinese regime. U stuurde eens een foto waarop u staat afgebeeld met de Tibetaanse vlag tijdens een betoging naar uw oom in Tibet via weixin. Zo achterhaalden de Chinese autoriteiten dat u nog in India was. Wegens uw problemen in India en omdat u niet terug kon naar Tibet, besloot u India te verlaten. U vroeg aan de Indiase overheid een Identity Certificate (IC) aan, een reisdocument voor Tibetanen in India, en bemachtigde deze. Op 15 mei 2018 reisde u per vliegtuig in het bezit van uw officiële Identity Certificate van Delhi naar Thailand. Uw IC werd door de mensensmokkelaar in Thailand afgenomen. U kreeg in de plaats een vervalst Taiwanees paspoort voor uw verdere reis. Na tien dagen reisde u per vliegtuig verder naar een onbekende bestemming. Drie dagen later reisde u per wagen, te voet en per boot verder. U arriveerde in Griekenland. U nam een vliegtuig naar een plaats waarvan u de naam evenmin kent. Daar aangekomen nam u een bus en reisde verder naar België. U dient hier een verzoek om internationale bescherming in op 22 juni 2018.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een kopie van de kaft en de identificatiepagina van uw Taiwanese paspoort, uw originele shenfenzheng (Chinees identiteitskaart) op de Dienst Vreemdelingenzaken (kopie in dossier), een kopie van de shenfenzheng van uw vader, broer en zus, een kopie van uw inschrijving in de hukou (Chinees vestigingsboekje) van uw familie en enkele originele foto's en een kopie van de Belgische BIVR van uw nicht Ladol neer. Na uw eerste persoonlijk onderhoud maakte u op 5 oktober 2018 een kopie van de hukou van uw oom over aan het CGVS. Na uw tweede persoonlijke onderhoud maakte u aan het CGVS op 16 november 2018 volgende kopieën van documenten over: een attest van het Office of the Reception Centre te Dharamsala, enkele pagina's uit een green book, een attest van de Sherab Gatsel Lobling School, een Registration Certificate Form A, een foto en enkele pagina's uit uw RC.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen (CGVS, persoonlijk onderhoud van 24/09/2018, p. 3 en CGVS, persoonlijk onderhoud van 09/11/2018, pp. 4, 5 en 14) en voorgelegde documenten: uw shenfenzheng (Chinese identiteitskaart) en uw hukou, kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: T. D. (pinyin: Ta. Tu.), geboren op 18 mei 1983 (alias 8 augustus 1987) te Dangba, district Batang, provincie Sichuan, Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover ik beschik en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, worden verklaard. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verscheidene redenen verscheidene identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS I, pp. 4 t.e.m. 13 en CGVS II, pp. 3, 4, 9, 12) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de VRC bent geboren en vervolgens eind 2012, begin 2013 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die in India hebben verbleven, een vrees in vluchtelingrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast: u liep een jaar school aan de Tibetan Transit School (ook gekend als Sherab Gatsel Lobling School) te Dharamsala. U stopte met school omdat u niet goed kon studeren. U bleef in Dharamsala wonen, maar u hebt nooit gewerkt in India. U kreeg financiële hulp van uw familie.

Over de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt voor de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een "Registration Certificate for Tibetans" (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verscheidene regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

Uit uw verklaringen (CGVS II, p. 12-13) en uit de kopie van uw visumdossier dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt aan het CGVS op 17 september 2018, blijkt dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke RC.

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt u dat het voor u heel moeilijk zou worden om verder te leven in India. U hebt met name een grote som geld geleend van personen in India die afkomstig zijn uit dezelfde Tibetaanse regio als u. U vreest dan ook financiële moeilijkheden bij uw terugkeer naar India. U haalt verder aan dat u de taal van het land niet kent en er moeilijk een job kon vinden. Omwille van deze redenen besloot u India te verlaten. U kon niet terug naar Tibet.

Hierover merkt het CGVS op dat, zoals bovenstaand vermeld, uw vrees ten opzichte van de VRC uitdrukkelijk erkend wordt.

Er dient echter opgemerkt te worden dat de financiële moeilijkheden die u zou kennen bij uw terugkeer naar India omdat u veel geld van derden leende om uw reis hierheen te bekostigen, evenals uw verklaring dat u moeilijk werk kan vinden in India, niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie (CGVS II, pp. 15 en 16). Deze asielmotieven zijn louter sociaaleconomisch van aard. Bovendien blijkt dat volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, vele Tibetanen in India aan de slag zijn in diverse sectoren. Het is derhalve niet uitgesloten dat u over een job zou kunnen beschikken bij uw terugkeer om het geld dat u leende terug te betalen middels het uitvoeren van een job in India. Deze zaken vormen evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U geeft toe in India nooit moeilijkheden te hebben gekend met de Indiase autoriteiten noch met Indiërs.

Er dient voorts gewezen te worden op het feit dat u bij de aanvang van uw asielprocedure heel andere verklaringen hebt afgelegd. U stelde toen rechtstreeks uit Tibet, VRC, te komen en hield uw jarenlang

verblijf in India achter (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, evenals eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS). Het is pas tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud, na confrontatie door het CGVS met inlichtingen van DVZ dat u toegaf eind 2012 naar India te zijn gegaan, er verbleven te hebben tot mei 2018 en aldus niet rechtstreeks van China richting Europa te zijn gereisd. Dit gedrag is niet in overeenstemming met het gedrag dat redelijkerwijs kan verwacht worden van iemand die zijn eerste land van asiel ontvlucht op zoek naar bescherming. Integendeel, er kan verwacht worden dat u bij de aanvang van uw asielprocedure een zo waarheidsgetrouw mogelijk zicht heeft op uw asielmotieven. U haalde echter geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals hierboven reeds werd uiteengezet.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan derhalve beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf hebben in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een 'Identity Certificate' (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een "No Objection to return to India" (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI-stempel vraagt in zijn IC.

Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. U verklaart dat u met uw eigen IC hebt gereisd van India tot Thailand en deze moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS II, pp. 14). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers de IC is een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt niet alleen over uw identiteit, maar evenzeer over uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Uit de inlichtingen bekomen door een controle in de visumtoepassing INQVIS overgemaakt door de DVZ aan het CGVS, blijkt tevens dat u een visumaanvraag indiende bij de Belgische ambassade te New Delhi op 24 november 2016 in het bezit van uw IC met het nummer (...) dat u was uitgereikt door de Indiase autoriteiten op 23 september 2015 en geldig is tot 22 september 2025. Uw geboortedatum op uw IC wordt echter vermeld als 8 augustus 1987. U geeft toe bij uw aankomst in India te hebben gelogen over uw werkelijke leeftijd en beweerd hebt enkele jaren jonger te zijn dan u in werkelijkheid bent, omdat u anders te oud zou worden bevonden om nog een opleiding te kunnen volgen in India (CGVS II, p. 14). Een kopie van deze inlichtingen werd toegevoegd aan het administratieve dossier (blauwe map).

Gelet op uw ongeloofwaardige en niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het aangetoond is dat u over een IC beschikt dat overigens geldig is tot september 2025 en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegt vermogen niet de appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. Uw shenfenzheng, de foto van uw "hukou", vormen een begin van bewijs van uw identiteit en nationaliteit dewelke heden niet ter discussie worden gebracht door het CGVS. De foto's van de shenfenzheng van uw vader, uw broer en uw zus, en de foto's van u, uw familieleden en vrienden kunnen uw persoonlijke situatie verder

aantonen. De kopie van het attest van het Office of the Reception Centre, de kopieën van enkele pagina's uit uw RC, de kopie van uw Registration Certificate Form A, de kopieën van enkele slecht leesbare pagina's uit uw green book, de kopie van uw school attest bevestigen uw eerder erkend verblijf en verblijfstatus in India. Deze bevestigen opnieuw dat u verblijfsrecht geniet in India als Tibetaanse vluchteling. Uw foto's onderweg naar Europa geven enkel een eerste en vage indicatie van uw reis. Dat u deels een vervalst Taiwanees paspoort zou hebben gebruikt tijdens uw reis naar België vanaf Thailand, kan moeilijk worden nagegaan door het CGVS. U legt enkel een kopie van de kapt en identificatiepagina van uw Taiwanese paspoort neer. De bewijswaarde van dit document is daarom bijzonder relatief.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar het land waarvan u de nationaliteit draagt, met name de Volksrepubliek China, doch wel kan worden teruggeleid naar uw eerste land van asiel, met name India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de artikelen 1 en 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat India in haar hoofde geenszins als veilig eerste land van asiel kan worden aanzien.

Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Op 18 februari 2019 laat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de Raad een nota met opmerkingen geworden met volgend nieuw stuk: de COI Focus "India. De verblijfssituatie van de Tibetanen in India" van 10 december 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Per drager maakt verwerende partij op 4 maart 2020 nog een aanvullende nota aan de Raad over met volgende nieuwe elementen: de COI Focus "China. Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland" van 18 juni 2014, de COI Focus "China India Nepal. Mogelijke documenten bij Tibetanen" van 7 mei 2014 en de COI Focus "De verblijfssituatie van de Tibetanen in India" van 10 december 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel'

In de bestreden beslissing en in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens de autoriteiten van haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China (VRC), doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming aangezien India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;

(...)”

Om een verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren wanneer een verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel moet de verzoeker om internationale bescherming aantonen dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij/zij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een ‘eerste land van asiel’ is in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist echter niet langer dat zij van eind 2012 tot mei 2018 gewoonlijk in India verbleef en er over een ‘*Registration Certificate for Tibetans*’ (hierna: RC) beschikte, alsook dat zij een ‘*Identity Certificate*’ of ‘*Yellow Book*’ (hierna: IC) aanvraag en verkreeg.

2.3.2. Betreffende de toepassing *in casu* van het ‘eerste land van asiel’

2.3.2.1. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal onder verwijzing naar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat (i) uit de beschikbare informatie blijkt dat Tibetanen in India een verblijfsvergunning kunnen verkrijgen in de vorm van een RC en dat Tibetanen ook na een lang verblijf in het buitenland hun verblijfsrecht in India opnieuw kunnen opeisen; (ii) uit verzoeksters verklaringen en uit de kopie van haar visumdossier blijkt dat zij over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (is) van een dergelijke RC; (iii) met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen redenen waardoor zij niet zou kunnen terugkeren naar India, meer bepaald financiële moeilijkheden omdat zij veel geld van derden leende om haar reis te bekostigen en haar verklaringen dat zij moeilijk werk kan vinden in India, moet worden opgemerkt dat deze asielmotieven van louter socio-economische aard zijn en bovendien, rekening houdend met de landeninformatie, niet is uitgesloten dat verzoekster over een job zou kunnen beschikken bij een terugkeer om het geld dat zij leende terug te betalen en zij daarnaast toegeeft in India nooit moeilijkheden te hebben gekend met de Indiase autoriteiten of de lokale bevolking; (iv) de vaststelling dat verzoekster haar jarenlang verblijf in India verborgen hield tot na confrontatie tijdens het tweede persoonlijk onderhoud niet verenigbaar is met het gedrag dat redelijkerwijs kan worden verwacht van iemand die haar eerste land van asiel ontvlucht op zoek naar bescherming; (v) Tibetanen in India geen risico lopen om naar de Volksrepubliek China te worden gedeporteerd; (vi) Tibetanen die in India een verblijfsrecht hadden, probleemloos een internationaal reisdocument, een “*Identity Certificate*” of IC, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten en hun terugreisformaliteiten in orde kunnen brengen; (vii) gelet op verzoeksters ongeloofwaardige en niet overtuigende verklaringen met betrekking tot haar IC het vermoeden ontstaat dat zij bewust haar IC achterhoudt voor de Belgische autoriteiten en rekening houdend met de informatie waaruit blijkt dat verzoeksters IC geldig is tot september 2025 moet worden vastgesteld dat zij zonder meer kan terugreizen naar India waar zij haar verblijfsrecht opnieuw kan opnemen (viii) verzoekster geen elementen aanbracht waaruit kan blijken dat de bescherming die zij in India geniet niet reëel zou zijn of dat zij niet langer op deze bescherming zou kunnen rekenen en (xi) de door verzoekster in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijk ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijk zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van *post-factum* beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het poneren van een vrees voor vervolging, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing opgemerkt als volgt:

"Uit uw verklaringen (CGVS II, p. 12-13) en uit de kopie van uw visumdossier dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt aan het CGVS op 17 september 2018, blijkt dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke RC."

Verzoekster betwist deze vaststellingen niet, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne gemaakt.

Met betrekking tot de door verzoekster geschetste feiten die de aanleiding vormden voor haar vertrek uit India, meer bepaald dat zij een grote som geld geleend heeft van personen in India die afkomstig zijn uit dezelfde Tibetaanse regio als haarzelf, dat zij aldus financiële problemen vreest bij een terugkeer naar India, zij de taal van het land niet kent en er moeilijk een job kon vinden, overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden als volgt:

"Er dient echter opgemerkt te worden dat de financiële moeilijkheden die u zou kennen bij uw terugkeer naar India omdat u veel geld van derden leende om uw reis hierheen te bekostigen, evenals uw verklaring dat u moeilijk werk kan vinden in India, niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie (CGVS II, pp. 15 en 16). Deze asielmotieven zijn louter sociaaleconomisch van aard. Bovendien blijkt dat volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, vele Tibetanen in India aan de slag zijn in diverse sectoren. Het is derhalve niet uitgesloten dat u over een job zou kunnen beschikken bij uw terugkeer om het geld dat u leende terug te betalen middels het uitvoeren van een job in India. Deze zaken vormen evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U geeft toe in India nooit moeilijkheden te hebben gekend met de Indiase autoriteiten noch met Indiërs."

Er dient voorts gewezen te worden op het feit dat u bij de aanvang van uw asielprocedure heel andere verklaringen hebt afgelegd. U stelde toen rechtstreeks uit Tibet, VRC, te komen en hield uw jarenlang verblijf in India achter (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, evenals eerste persoonlijk onderhoud op

het CGVS). Het is pas tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud, na confrontatie door het CGVS met inlichtingen van DVZ dat u toegaf eind 2012 naar India te zijn gegaan, er verbleven te hebben tot mei 2018 en aldus niet rechtstreeks van China richting Europa te zijn gereisd. Dit gedrag is niet in overeenstemming met het gedrag dat redelijkerwijs kan verwacht worden van iemand die zijn eerste land van asiel ontvlucht op zoek naar bescherming. Integendeel, er kan verwacht worden dat u bij de aanvang van uw asielprocedure een zo waarheidsgetrouw mogelijk zicht heeft op uw asielmotieven. U haalde echter geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals hierboven reeds werd uiteengezet.”

Waar verzoekster te dezen in het verzoekschrift nog aanvoert dat zij in eerste instantie niet de waarheid durfde te vertellen over haar verblijf in India omwille van de verhalen/raad die ze had meegekregen van haar smokkelaar en haar reisgenoten, slaagt zij er allerminst in te overtuigen. Er dient te worden benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming immers de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De Raad stelt echter met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoekster getracht heeft de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, na confrontatie met de inlichtingen van Dienst Vreemdelingenzaken tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, haar verblijf in India toegaf van eind 2012 tot mei 2018. Het manifest misleidende karakter van verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doet dan ook wel degelijk afbreuk aan haar algemene geloofwaardigheid. Door te wijzen op elementen die zij volgens haar wel eerlijk heeft aangegeven en op basis waarvan het Commissariaat-generaal gegevens kon nagaan, zoals onder meer de naam op het vals paspoort waarmee zij gereisd heeft, brengt verzoekster geen enkel valabel argument bij dat de vaststelling dat zij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar verblijf in India kan toedekken of verklaren.

Zo verzoekster nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat voor Tibetanen in India, gaat zij uit van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Er dient immers vastgesteld dat, hoewel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeksters vrees ten opzichte van de Volksrepubliek China (VRC) erkent, er geenszins kan worden besloten dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar India (*supra*). In zoverre verzoekster in dit verband zich nog de vraag stelt hoe zij in India onthaald zal worden bij een terugkeer als men te weten komt dat zij asiel heeft gevraagd in Europa, dat zij vreest dadelijk gearresteerd/gefolterd/mishandeld te worden, merkt de Raad op dat zij zich beperkt tot een louter blote bewering die zij op geen enkele wijze staaft, laat staan dat zij haar vrees *in concreto* aantoont. Bovendien maakte verzoekster noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige melding van een vrees om gearresteerd/gefolterd/mishandeld te worden omwille van een verzoek om internationale bescherming in Europa. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig.

Verder staat in de bestreden beslissing nog te lezen als volgt:

“Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan derhalve beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf hebben in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een ‘Identity Certificate’ (IC), ook wel “Yellow Book” genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een “No Objection to return to India” (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI-stempel vraagt in zijn IC.

Uit uw verklaringen blijkt dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC. U verklaart dat u met uw eigen IC hebt gereisd van India tot Thailand en deze moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS II, pp. 14). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers de IC is een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt niet alleen over uw identiteit, maar evenzeer over uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Uit de inlichtingen bekomen door een controle in de visumtoepassing INQVIS overgemaakt door de DVZ aan het CGVS, blijkt tevens dat u een visumaanvraag indiende bij de Belgische ambassade te New Delhi op 24 november 2016 in het bezit van uw IC met het nummer (...) dat u was uitgereikt door de Indiase autoriteiten op 23 september 2015 en geldig is tot 22 september 2025. Uw geboortedatum op uw IC wordt echter vermeld als 8 augustus 1987. U geeft toe bij uw aankomst in India te hebben gelogen over uw werkelijke leeftijd en beweerd hebt enkele jaren jonger te zijn dan u in werkelijkheid bent, omdat u anders te oud zou worden bevonden om nog een opleiding te kunnen volgen in India (CGVS II, p. 14). Een kopie van deze inlichtingen werd toegevoegd aan het administratieve dossier (blauwe map).

Gelet op uw ongeloofwaardige en niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het aangetoond is dat u over een IC beschikt dat overigens geldig is tot september 2025 en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen."

Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat India niet aanzien kan worden als eerste land van asiel aangezien India geen reële bescherming biedt aan Tibetanen, waartoe zij verwijst naar een rapport van UNHCR van maart 2014 waarin wordt gesteld dat de verblijfsstatus afhangt van beleidsinstructies en bijgevolg weinig rechtszekerheid bieden. Verder wijst verzoekster erop dat het feit dat Tibetanen een RC kunnen bekomen niet betekent dat zij kunnen genieten van een nationale of internationale vluchtelingenstatus. Verzoekster vervolgt nog dat zij niet over een IC beschikt en een terugkeer naar India derhalve sterk bemoeilijkt wordt, alsook dat de termijn om haar RC te hernieuwen reeds verstreken is zodat zij het risico loopt op gerechtelijke vervolgingen en boetes en een registratie en verlenging van een RC hoe dan ook als stresserend en onaangenaam wordt ervaren. Zij hekelt voorts dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt verouderd is nu het rapport gepubliceerd werd op 26 oktober 2016.

De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij nota d.d. 18 februari 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 4) de COI Focus "India. De verblijfssituatie van de Tibetanen in India" van 10 december 2018 en bij aanvullende nota d.d. 4 maart 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 8) de COI Focus "China India Nepal. Mogelijke documenten bij Tibetanen" van 7 mei 2014 en opnieuw de COI Focus "De verblijfssituatie van de Tibetanen in India" van 10 december 2018 bijbrengt, zodat verzoekster – die zelf verwijst naar een UNHCR rapport van 2014 in haar verzoekschrift, hetgeen zij evenwel niet bijbrengt – bezwaarlijk kan voorhouden dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt niet actueel zou zijn. Daarenboven kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar deze in zijn nota met opmerkingen te dezen nog terecht opwerpt als volgt:

"2.3.1.

(...)

Vooreerst blijkt uit de voormelde informatie dat de regelgeving omtrent RC's en IC's sinds 2017 is versoepeld. Op 20 december van dat jaar werd een nieuwe omzendbrief verspreid, waaruit onder andere blijkt dat voortaan een verlenging van een RC van 5 jaar bekomen kan worden indien men zich online registreert. De online-registratie diende te gebeuren voor 1 maart 2018. Personen die niet online geregistreerd zijn, kunnen nog steeds een verlenging van 1 jaar bekomen. Tevens zijn er door de omzendbrief nieuwe, soepelere regels voor het gebruik van de IC. Zo kunnen Tibetanen nu ook een multiple entry-visum geldig voor een jaar bekomen. Dit visum kan online of in diplomatieke posten aangevraagd worden. De NORI-stempel is niet langer vereist om vanuit het buitenland terug te keren. Ook andere documenten zoals een 'exit permit' of 'return visa' kunnen online aangevraagd worden. Volgend op het rapport van het Tibetan Justice Centre (TJC) van juni 2016 dat melding maakt van gevallen van refoulement naar China, heeft Cedoca vastgesteld dat het TJC zijn informatie baseerde op slechts één bron, die had aangegeven dat de betrokkenen "naar verluidt" waren opgesloten in een Chinese gevangenis. Cedoca heeft deze berichten niet kunnen bevestigen aan de

hand van andere bronnen, noch heeft het in het kader van de dagelijkse opvolging van publieke bronnen sindsdien nieuwe meldingen van gevallen van refoulement vastgesteld.

2.3.2. Gelet op de voorgaande informatie wenst verweerder er vooreerst op te wijzen dat verzoekster haar RC niet in originele vorm, doch enkel een onvolledige kopie ervan heeft neergelegd. Uit deze kopie kan enkel afgeleid worden dat verzoekster in 2012 geregistreerd werd en een jaarlijkse vernieuwing bekwam minstens tot november 2016. Echter, of verzoekster nadien een verlenging van langere duur (5 jaar) heeft bekomen – en bijgevolg nog steeds een geldige RC heeft – kan bij gebrek aan het origineel document, minstens een volledige kopie, niet nagegaan worden. Verzoekster verliet naar eigen zeggen India op 15 mei 2018, i.e. na de deadline voor de online-registratie. Bijgevolg kan verzoekster niet zonder meer gevolgd worden waar zij stelt dat zij vervolging of boetes riskeert omwille van de geldigheidstermijn van haar RC. Wat er ook van zij, het opleggen van een boete of gerechtelijke vervolging voor het niet naleven van de vigerende wetgeving, kan an sich niet beschouwd worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Uit de informatie die reeds toegevoegd werd aan het administratief dossier en uit de COI Focus toegevoegd aan onderhavige nota, blijkt dat men in de praktijk rekening moet houden met officiële waarschuwingen en boetes in geval van laattijdige verlenging van de RC, maar gerechtelijke vervolging wegens het niet tijdig verlengen slechts sporadisch plaatsvindt. Tibetanen kunnen bij problemen omwille van het niet tijdig verlengen van hun RC bovendien rekenen op de hulp van de Central Tibetan Administration.

2.3.3 Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan overigens niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijk praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hieraan geen afbreuk nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. Verzoekster laat na informatie aan te brengen die de vaststelling dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, vermag te wijzigen. Dat het Indiaas beleid duurzaam is, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de voorbije realiteit. Immers, het is een feit dat Tibetanen sinds 1959 permanent in India verblijven en dat ze sinds 2003 allemaal een RC kunnen bekomen. Bovendien zijn er de laatste jaren aanwijzingen dat de aanwezigheid van Tibetanen in India een voldongen feit is geworden dat de Indiase autoriteiten de CTA niet in vraag stellen naar de toekomst toe. (zie de voormelde COI Focus van 26 oktober 2016) Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie (zie par. 2.3.1) dat de uitreiking van RC's recent nog versoepeld is. Verzoekster toont geenszins aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen."

Daarnaast voert verzoekster aan dat Tibetanen in India vaak het slachtoffer zijn van deportaties, reisbeperkingen of beperkingen op hun bewegingsvrijheid door hun "buitenlandersstatuut". De Raad merkt vooreerst op dat uit de COI Focus "India. De verblijfssituatie van de Tibetanen in India" van 10 december 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 4) blijkt dat het Indiase "Supreme Court" het beginsel van non-refoulement expliciet als een internationaal gebruikelijk rechtsprincipe met grondwettelijke bescherming in India heeft erkend. Hoewel India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, kan evenwel opgemerkt worden dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat gesprekspartners in het verleden geen melding hebben gemaakt van gevallen waarbij Tibetanen uitgewezen werden naar India; dat berichten van het TJC in deze zin, dewelke gebaseerd waren op één bron, niet via andere bronnen bevestigd konden worden en sindsdien ook geen meldingen van andere gevallen van uitwijzing van Tibetanen naar de VRC werden waargenomen. Ook verzoekster brengt, behoudens haar blote beweringen, geen enkel objectief element bij waaruit zou kunnen blijken dat Tibetanen in India vaak het slachtoffer zijn van deportaties, reisbeperkingen of beperkingen op hun bewegingsvrijheid door hun "buitenlandersstatuut", laat staan dat zij hierdoor een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Overigens dient in dit verband opnieuw te worden benadrukt dat uit verzoeksters verklaringen (administratief dossier, stuk 8, p. 14) en uit het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat zij een IC heeft bekomen, dewelke geldig is tot 22 september 2025 en zij hiermee legaal het land zou hebben verlaten richting Thailand.

In zoverre verzoekster nog betoogt dat Tibetanen in India gediscrimineerd worden en zij hiertoe verwijst naar het rapport van TJC, benadrukt de Raad dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden

aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar India persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zij beperkt zich immers tot het verwijzen naar een rapport van het TJC, hetgeen hiertoe allerm minst volstaat.

Waar verzoekster in het verzoekschrift nog benadrukt dat zij ernstig ziek is en zij, omwille van de discriminatie van Tibetanen in India, slechts een beperkte toegang heeft tot de gezondheidszorg en de kosten hiervan hoog kunnen oplopen, dient te worden vastgesteld dat zij geen enkel medisch attest bijbrengt ter staving van haar bewering als zou zij ernstig ziek zijn, laat staan dat de Indiase gezondheidszorg onvoldoende gepaste behandeling kan verschaffen. Evenmin brengt zij enig stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat zij slechts een beperkte toegang tot gezondheidszorg zou hebben, zodat zij zich wederom beperkt tot blote beweringen.

In zoverre verzoekster nog stelt dat de situatie in India nog steeds zeer gevaarlijk is en de lokale autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van Tibetanen te garanderen, hierbij verwijzend naar *“verschillende bronnen in de media”*, merkt de Raad op dat verzoekster in het geheel nalaat haar verklaringen te duiden en/of te staven aan de hand van objectieve informatie. De *“verschillende bronnen in de media”* worden niet benoemd, noch toegevoegd aan het verzoekschrift. Noch uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie, noch uit verzoeksters verklaringen blijkt het bestaan van (ernstige) veiligheidsproblemen voor Tibetanen.

Aangaande de door verzoekster voorgelegde documenten considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts nog terecht als volgt:

“De documenten die u neerlegt vermogen niet de appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. Uw shenfenzheng, de foto van uw “hukou”, vormen een begin van bewijs van uw identiteit en nationaliteit dewelke heden niet ter discussie worden gebracht door het CGVS. De foto’s van de shenfenzheng van uw vader, uw broer en uw zus, en de foto’s van u, uw familieleden en vrienden kunnen uw persoonlijke situatie verder aantonen. De kopie van het attest van het Office of the Reception Centre, de kopieën van enkele pagina’s uit uw RC, de kopie van uw Registration Certificate Form A, de kopieën van enkele slecht leesbare pagina’s uit uw green book, de kopie van uw school attest bevestigen uw eerder erkend verblijf en verblijfsstatus in India. Deze bevestigen opnieuw dat u verblijfsrecht geniet in India als Tibetaanse vluchteling. Uw foto’s onderweg naar Europa geven enkel een eerste en vage indicatie van uw reis. Dat u deels een vervalst Taiwanees paspoort zou hebben gebruikt tijdens uw reis naar België vanaf Thailand, kan moeilijk worden nagegaan door het CGVS. U legt enkel een kopie van de kaft en identificatiepagina van uw Taiwanese paspoort neer. De bewijswaarde van dit document is daarom bijzonder relatief.”

Zo verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij alles heeft proberen doen om haar relaas aan te tonen, hetgeen ook blijkt uit het feit dat zij een kopie van haar paspoort kon maken en voorleggen en zij hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het dossier niet voldoende onderzocht heeft, dient te worden benadrukt dat uit het feit dat verzoekster een kopie voorlegt van de kaft en identificatiepagina van haar Taiwanese paspoort slechts kan worden vastgesteld dat er een Taiwanees paspoort op naam van L. H. Y. met geboortedatum 8 augustus 1989 voorligt, doch geenszins dat verzoekster op haar weg naar België deels gebruik zou hebben gemaakt van dit paspoort. Voor het overige voert verzoekster geen enkel verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn evenwel geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat er in India actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER